

der deres Børn at slaa paa Tuden, sidder og jubler af Massepsykose. For begge Næskenu-ster er verdensberømte! Det staar der i Aviserne!

Manden med Solvtrumpeten er i Anmarch. Selv Folk, der afskyr Solvtrumpeter og er umusikalske som Milepæle, maa ned og tage imod. For alle vil der- ned! — Og Manden med Solv- trumpeten bæres i Jubelmarch ind i den fremmede By.

Lindbergh kommer! — Lind- bergh kommer! — han har fra- bedt sig alt Skaberi og Modta- gelsesdelirium. Men Massepsy- kosen gaar som Feber helt op i Hjernerne paa alle Landets Ar- rangører og Bordtalere. De maa — maa — maa ud og tage imod, holde Taler, bævre i Stemmerne, klapse i Kneleddene af Begejst- ring! Masse-Psykosen er over dem — arme Skind! Den er værre end Mæslinger!

Smidesvend Hansen vil ikke ha' sit Barn døbt, for hverken han eller hans Kone mener noget med det. Familien for- færdes.

— Mener I da noget med det? — Nej, men alle har jo deres Børn døbte. Saa maa I da med. Masse-Psykosen kommer over Familien, over hele Nabolaget, Naboer, Genboer. Hansens faar det ikke bedre end godt!

Masse-Psykosen er os alle i Kødets baaret — alle uden Und- tagelse. Men det moderne Sam- fund er naaet til det Punkt, at Forstandskravet maa stilles til hver eneste Statsborger med Stemmeseddel i Haand. Derfor er vi ogsaa naaet til det store Om- slag i Menneskekulturen, hvor vi maa til at gøre Nar ad Massepsykosen.

Vi vil i Skolen lære vore Børn med Stoltthed, Lunhed og Glæde at føle sig som Dele af Massen — Menneskemassen — men samtidig lære hvert enkelt lille Menneskeveesen i rette Tid at være stolt af at tænke selv, uden Hensyn til, hvad andre har tænkt for ham, og hvad andre tænker paa den anden Side Gaden. Være stolt af sin Selv-Tænkning, roligt og selv- tænkende at se Tingene an og aldrig — hovedløst og mod- standsløst at lade sig jage hid og did af Masse-Psykosen — et modstandslost og hovedløst Of- fer for Alverdens Diktatur-Spekulanter, Geschäfts mænd og op- lagte Bedragerer!

SMØRPRISEN er nedsat med 17 Øre pr. Kg.

A S Thorshavns Mælkeforsyning & Margarinefabrik.

Til fiskimenn sum ikki sluppu við.

Harri blaðstýrari! gevið okkum innivíð fyrri fylgjandi reglum til fiskimenn sum liggja heima í ár vegna plásstrot.

Vegna tess at tað er komið ríkisstjórnin fyrri oyra at her skal liggja bópur av fiskimonn- um heima vegna skipatrot, hava vit frá fólkakingsmanni fingið at vita, at hugsan er um hvussu nakað kann verða gjørt frá tí almenna fyrri at bota um hetta ringa skil í framtíðini. Til vár- fiskiskapin er nú óvseint at gera nakað, men so er at hugsa um summarfiskiskapin. Tað sum ræður um er at fáa til vegar hóska-

andi skip og útreiðslu, skiparar munnu ikki tróta, men fyrri at hetta mál kann verða tikið upp til álvarsama umhugsan frá al- mennari síðu, má fyrst fyriliggja álitandi prógv fyrri hvussu mangir rættir fiskimenn, ið ætlaðu seg til skips í ár, liggja heima vegna skipatrot. Tað er hesar upplýs- ingar Forøya Fiskimannafelag hefur fáttað at fáa tilvegar, hvat so meira kemur burtur úr, standa vit ikki inni fyrri. Vit biðja tí bert allar fiskimenn, sum ikki sluppu við, venda sær skrivliga til okkara innan 15. apríl, og uppgæva navn, bústað, aldur og hvussu mong ár teir hava verið til skips, ella, um teir ikki hava verið til skips, so tað.

Tórshavn 16. mars 1934.

Forøya Fiskimannafelag.

Erklæring.

I Deres sidste Blad fik Rederiforeningen optaget en Erklæring vedrørende nogle Udtalelser, som var fremsat af Fisker Ole Poulsen, Gøtu, om, at Fiske- rne skulde have lidt forskel- lige store Tab ved Konkurs- boer.

Vi paaviste deri, at Oplysnin- gerne var fuldstændig urigtige; men ved 'en Fejltagelse var der ingen Oplysninger noteret med Hensyn til følgende Personer, og vi beder dem optage dette:

Poul Olsens Konkursbo, Vest- manna. Ole Poulsen angiver Fiskernes Tab til Kr. 83.116.56. Det Tab, som Fiskerne led, an- drager et Par Tusinde Kr.

J. M. Olsen, Sørrági. Ole Poulsen opgir Fiskernes Tilgode- havende til Kr. 4773.43, medens Magnus Olsen har opgivet ca. 2000 Kr. Magnus Olsen er imid- lertid endnu ikke erklæret fælt; dog vil de paagældende forment- lig lide Tab.

Tórshavn, den 15. Marts 1934.

Bestyrelsen for Færøernes Rederiforening.

- BØKUR -

„VARÐIN“

Seinasta hefti av „Varðanum“ hefur fyrst eina frágreiðing av lívi og yrki Grundtvigs, skrivað hefur Símun av Skarði. Ein tí- lík frásøgn nýtir einki ummáli, og vit vilja biðja fólk lesa hana sum hon er, tí ein endurfrásøgn í fáum orðum hefur einki vírið.

Símun av Skarði endar við at umtala Grundtvigs stóðu til For- øya politiska sjálvbjargni, ið var á talu á ríkisdegi í 1850, og sigur at „Grundtvig vildi altíð fjálga um einkenni smáu ljóðanna“ — og hetta er satt.

Kirkjan, sum tann flokkur av tí danska fólknum, ið nevnr seg „Grundtvigs flokkur“, byggir úti á „Bispebjerg“, er skjótt liðug, og hon stendur sum eitt jatnastórt minni um tann mann, sum hefur haft stórrí andiligan týðning fyrri danska fólkio í síni heild enn nakar annar danskur maður — ja langt út um Dan- marks mark.

LILJA

eitur søgan um Nebukadne- sar Nebukadnesarson og hans- ara syrgiliga, vinarleysa lív og

deyða — hann doyði úti í ein- um kassa — og merkisligu gravarferð. — „Hann var altíð ein einligur fuglur“, og hon, Lilja, ið hann sum ungur hevði horið alsk til, var eisini alt lív sít ein einligur fuglur, sum hon sjálf sigur. Her eru tvey gomul, gloynd burtur av øllum, verðin nýtti teir ikki — annað teirra burturkastuð sum ónýtt og annað gloymt av sínum nógvu børnum og barnabørnum. —

Men verðin hevði tó einaferð brúk fyrri Nebukadnesari: tað var tá „vitskapurin“ fekk hendur á neyðar kroppi hansara. Sundur- pettaður, gjølla granskaður petti fyrri petti og beinagrindin væl reinskaga og sett saman til vit- skapliga skoðan eina ella aðra staðni fyrri læknanaemingar — meðan kjót og innvølr vórðu burturveitt.

Hetta er ein søga, sum í sín- um „stað-kemur-mær-einki-við“- lagi tó ber í sær eina stóra sorg og eynd fyrri lívsins neyðardýr- um.

Tá vit lesa Halldór Kiljan Laxness søgu, koma vit at hugsa: Soleiðis, sum her er sagt úr Ís- landi, kundi tó ikki gingið í Forøym, og vit takka til at Forøyar eru so smárar og ikki lova lagnuni soleiðis at lag- reiða okkum, tó at vánaligt er mangestaðni. —

Chr. Matras hefur umsett søguna; málið er sera gott, og ivaleyst er sjálv umsetingin góð.

TÁTTABÓK

Prentsmiðja „Tingakrossar“ hefur givið út eina táttabók I, savnað táttarnar hefur J. Pa- tursson.

Táttur var fyrr í tíðini einasta vápn ein maður hevði, tá hann í orðum vildi hevna seg á annan mann, og ofta vóru hesir táttar bæði nærkvæmir og skendskir. Men stuttligir vóru teir — eftir táfíðar áskoðan í hvussu er — og tað var jú ætlanin, tí teir skuldu kvøðast á gólv, og fekk yrkjarin láturin yvir á mótstöðu- mannin, var spælið vunníð. —

Nú nýtið annað lag, nú hava vit ávisurnar.

Tað er ikki at harmast yvir, at táttayrkingin er burturdöttin, tí hon hoyrir ikki til í nútíðini. Lat so vera, at okkara tíð er so full av øllum óndum, so rotin bæði í rót og í toppi, at ein ógvast við og spyr, hvat endin verður, so er tó so mikíð av mentan millum manna, at vit ikki vilja kennast við táttur sum eitt nýttligt amboð í okkara tíð.

Men fyrri tað hava vit gleði av at hesir táttar ikki verða burtur, tí teir eru ein leivd frá gomlum tíðum, eitt minni um gamlan hugsunarhátt, og teir sýna okk- um hvussu stórir „improvisato- rar“ Forøyingar vóru; tí vit vita at næstan allar táttarnir eru yrkir „á standandi fót“. Mangur ein táttur er yrktur, meðan maðurin stóð og spann ella meðan hann fór á heiði, ella hann er yrktur og kvøðin beinleiðis í dans!

I hesum savni eru mangir táttar, sum hava verið kvøðnir fyrr men nú so at sign eru burt- urgloymdir, og sum eru bæði

stuttligir og fyndugir, meðan aðrir væl kundu verið burtur við alla; í hvussu er hava teir bara týðning fyrri heilt einstøk. Eitt er at siga, at einstakir láttar eru so nógv styttr, at bara ein partur er eftir av teimum — og tað er skeið! Eru teir kanska so „grovri“, at menn ikki halda tað vera rætt at taka sovordíð við, var betur at látið allan tátt- in farið burtur úr savninum.

Vónandi kemur annað hefti nakað skjótt, og eru hesir láttar sum sagt er, vælkomnir fyrri øl- ley, sum savna og hava hug at kenna gomul føroysk ljóðminni.

FRISK KÆRNEMÆLK HVER DAG

A S Thorshavns Mælkeforsyning & Margarinefabrik.

Eitt og annað.

I einum nummari av blaðnum „Katholsk Engdóm“ stendur millum annað eitt lítið petti um kunst. Vit lova okkum at taka tað við her, tí tað hefur orindi eisini higari og er stuttligt at lesa hjá øllum sum hava bjargað sær eitt sindur av summari hugsan. — Og sátt er tað, sum tað er sagt, at nútíðin í øllum tí, sum einaferð æt kunst, er komin so langt av leið, at ein má vóna at hetta bara er ein yvirgongd, og vit menniskju skjótt fara at vakna. Tí nú er kunst ikki tað vakra! Einaferð høvdu vit orðið: „De skonne Kunster“, nú er tað óvísir. —

Jeg ser, at Malere og Billed- huggere paatenker at lade sig sætte i paa Aktier for at faa deres Produktion afsat. Maaske en ganske god idé — og dog tvivler jeg paa, at de faar ret mange Aktionærer, saa længe de ligger under for deres natu- rlige Had til Skonheden. Dette Had giver sig Udslag indenfor alle Kunstarter.

Det kgl. Theater opfører under Ledelse af en Russer en Ballet der, om man tør tro Dagbladene, var et Unicum af Hæslighed, skønt Balletten ejer en Stab af skønne Danserinder med Fru Ulla Poulsen i Spidsen, der kan gøre en Balletaften til en Ople- velse af Poesi og Skønhed.

Jazzorkestrene nøjes ikke med at hamre og lude intetsigende Støj ud over sagesløse Menne- sker, men vover i deres musi- kalske Blasfemi at omsætte en- hver skøn og elsket internatio- nal Melodi til et forvrenget Jazzvæl, for at Mennesker med slæbende Trin og udslukkede Ansigter kan skubbe sig rundt efter Takten under Paaskud af at danse.

I Lyriken udtaler de haabe- fulde Digtere Jubel, naar de skriver urimede Vers, fordi de ikke kan rime, ligesom Malerne vælter Farverne rundt uden Form, fordi de ikke kan tegne. Rimene og Rytmene er Versets ydre Skønhed, Indholdet dets Sjæl. Derfor væk med Skønhed- en — væk med Rim og Ryhme, at de smaa ynkelige Poeter kan fremvise deres nøgne forvredne smaa Sjele uden Skønhedens barmhjertigt dækkende Klæde- bon.

Og Malerierne! Sandt nok, at Skønhedskravet ikke er det eneste og afgørende. Det har Realismens Tidsalder grundigt nok lært os, men er det mere „sant“ og „rigtigt“ at ligge

Assistentsplads ved Sygeplejen

ledig 1. Maj 1934 paa Klaksvig Sygehus. Kendskab til Opera- tionsstue ønskelig.

Løn 85 Kr. mdl. Frist 27. Marts 1934 til

Bestyrelsen.

paa Maven for enhver Form for Gemenhed og Hæslighed? Hvis de Herrer Malere i Sand- hed tilbeder det hæslege og af- skyvækkende, som de oversavler deres Billeder med, hvorfor far- ver de saa ikke deres Haar grønt, deres Næser gule og Kinderne blåa — om ikke paa sig selv saa paa deres Venninger — de skal jo alligevel males i Ansigtet hver Morgen.

Husene! Oh, det skal være saa praktisk altsammen. Derfor gaar Vinduene indad, saa der ikke kan staa en Blomst i Kar- mene. Derfor gaar varme og kolde Rørgennem Spisekammerne, og der skal spises i Køkkenerne, for at man ogsaa kan sluge al Madosen, samtilet med, at man spiser Resultatet. Men alt dette spiller ingen Rolle, naar blot det store Maal er naaet, at Huset er klodset, grimt og fantisforladt udvendigt.

Suðurstreymoyar javnaðarfelag (Havnar socialdemokratiska felag)

helt aðalfund sunnudagin 11. í hestm. Hin umstrídda greinin í lógini, sum setur opið fyrri „3. internationala“ varð sett úr gildi.

Stjórnarval varð hildið, og varð hin gamla stjórnin, afturvald undantikið M. S. Viðstein, sum hevði sagt seg frá øllum arbeiði, og í staðin fyrri hann kom J. M. Mouritsen inn. Formaður og skattmeisteri varð P. K. Mouritsen. —

Til umrøðu var eitt og annað; men har var einki, sum rorir við tað almenna, so her verður einki at siga frá.

Fra Naziland.

To Nazister stod nede ved Havnen i Hamborg. Pludselig udbrøder den ene: „Har vi ikke her et storslaet Bevis paa alt det, Hitler har gjort for det nye Tyskland? Hor, hvor Dampnerne tuder, Kranerne løsser, og Toge- ne fløjter, se hvor Motorbaadene og Automobilene piler af Sted, Aldrig for har der været saadant et Leben her i Havnen. Heil Hitler!“

Den anden staar lidt; saa siger han usikkert:

„Ja, Du maa nu meget und- skyld; men jeg kan hverken høre eller se noget af alt det, Du her omtaler.“

„Er du rigtig klog Mand! Du skal hverken kunne høre eller se. Saadant noget læser man i Aviserne! Heil Hitler!“

En Dag møder to Tyskere med nymstalleret Nazioverbevis- ning hinanden paa Gaden. De er gamle Bekendte og falder i Snak. I Samtalens Løb spørger den ene:

„Hvad er Du?“ hvortil den anden svarer:

„Jeg er en engelsk Bof.“

„Hvad er Du? En engelsk Bof?“

„Ja, brun udvendigt, rød ind- vendigt!“